

רע"פ 226/17 - אבי מסיקה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 226/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

אבי מסיקה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ג 4627-10-16, מיום 11.12.2016, שניתן על ידי כב' השופטים: א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ו-ש' בורנשטיין

בשם המבקש:

עו"ד ירון פורר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הרכב השופטים: א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ו-ש' בורנשטיין), בעפ"ג 4627-10-16, מיום 11.12.2016. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (כב' השופט ה' אבו שחאדה), בת"פ 20360-09-13, מיום 7.9.2016.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, ב-4 מתוך 8 אישומים אשר מונה כתב אישום שהוגש נגדו, שעניינם ביצוע מעשי תקיפה של בת זוג והשמעת אימים כלפיה. להלן יפורטו האישומים בהם הורשע המבקש.

האישום הראשון מייחס למבקש ביצוע עבירה של תקיפה סתם (בן זוג), לפי סעיף 379, בנסיבות סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מעובדות האישום הראשון עולה, כי עובר ליום 1.11.2006, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, סטר המבקש לאשתו דאז (להלן: המתלוננת) ומשך בשערה, על רקע קנאתו של המבקש, ומאחר שלבשה גופיות ודיברה עם חבריו.

במסגרת האישום השלישי, מיוחסת למבקש עבירה של תקיפה סתם (בן זוג), לפי סעיף 379, בנסיבות סעיף 382(ב) לחוק העונשין. מעובדות האישום השלישי עולה, כי כארבע שנים עובר ליום 21.1.2013, במהלך אירוע משפחתי באולם שמחות, שפך המבקש כוס יין על פני המתלוננת, וכשעזבה את המקום, הלך המבקש בעקבותיה וכשהשיג אותה, סטר לה בפניה.

בגדרי האישום החמישי, מיוחסת למבקש עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בן זוג), לפי סעיף 380, בנסיבות סעיף 382(ג) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום החמישי, ביום 1.12.2008, בשעות הלילה, כאשר מדדה המתלוננת שמלה לקראת אירוע משפחתי, היכה המבקש את המתלוננת בראשה באמצעות כיסא, על רקע חוסר שביעות רצונו מאורך השמלה, וגרם לה חבלה של ממש בראשה, היינו: חתך שהצריך סגירתו עם סיכות.

האישום השביעי מייחס למבקש עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בן זוג), לפי סעיף 380, בנסיבות סעיף 382(ג) לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. מעובדות האישום השביעי עולה, כי ביום 14.9.2012, בשעה 22:00 או בסמוך לכך, בבית בני הזוג בעיר לוד, ביקש המבקש מהמתלוננת את מפתחות המכונית, ומשהשיבה המתלוננת שאינה יודעת היכן הם, חבט בה המבקש בפניה באגרופו, דקר אותה באמצעות מספרים בצווארה, ואמר לה שיזרוק רימון לבית הוריה, אם תגיש תלונה נגדו. עוד לפי עובדות האישום השביעי, אמר המבקש כי הוא מעדיף להיות אלמן מאשר לשבת בכלא. בעקבות תקיפתו של המבקש כמפורט לעיל, נגרמו למתלוננת נפוחות וסימנים כחולים בעינה השמאלית.

3. ביום 14.6.2016, גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש. בבואו לקבוע את מתחמי הענישה ההולמים, התייחס בית משפט השלום למכלול האירועים שבהם הורשע המבקש כאל "אירוע אחד", שכן "בכל האירועים מדובר בעבירות של אלימות במשפחה כנגד אותה מתלוננת ומכאן 'הקשר ההדוק' בין האירועים השונים". לאחר שבית משפט השלום עמד על הפסיקה הנוהגת באירועים דומים למעשי המבקש, נקבע מתחם ענישה אחד עבור ארבעת האישומים, גם יחד, הנע "בין 9 חודשים עד 24 חודשי מאסר בפועל" בצירוף מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי למתלוננת.

4. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך מתחם הענישה, נתן בית משפט השלום את דעתו לשיקולים לקולה, ובין היתר: לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ועד למועד מתן גזר הדין; לעובדה שהמבקש נשוי (לאישה אחרת שאינה המתלוננת) ואב ל-4 ילדים קטנים; למצבה הרפואי של אשת המבקש, אשר הינה חולה וזקוקה לסיועו; ולעובדה כי במועד האירועים בהם הורשע המבקש הוא היה "בגיר צעיר". לחובת המבקש, זקף בית משפט השלום את עברו הפלילי הכולל, על פי תסקיר שירות המבחן, ארבע הרשעות, בין השנים 2008-2014, בגין ביצוע עבירות מרמה, הפרעה לעובד ציבור, איומים, וחבלה במזיד ברכב. נוסף לכך, בשנת 2014, נדון המבקש לעונש מאסר בפועל למשך חודשיים, בגין איומים וחבלה במזיד ברכב. לצד זאת, התייחס בית משפט השלום לעובדה כי אין למבקש הרשעות קודמות בעבירות של אלימות פיזית.

לאחר זאת, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר, לריצוי בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירת אלימות, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא; פיצוי למתלוננת בסך של 7,000 ₪; וקנס בסך 3,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב על גזר הדין, במסגרתו ביקש מבית המשפט המחוזי להפחית בעונש שהוטל עליו, ולהמיר את מאסרו, לריצוי בדרך של עבודות שירות, כפי שהמליץ שירות המבחן. בפסק דינו הבהיר בית המשפט המחוזי, כי מתחם הענישה שקבע בית משפט השלום מקובל עליו, "שכן הוא משקף את מדיניות הענישה הראויה ואת נסיבות ביצוע המעשים נושא הרשעתו של המבקש". לאחר שבית המשפט המחוזי סקר את האישומים שבהם הורשע המבקש, קבע בית המשפט כי "אין בכל אחד מהאירועים הנ"ל, ובהצטרף ארבעתם כאחד, [...] כדי להצדיק הטלת מאסר בפועל על המערער [המבקש] שניתן לרצותו בעבודות שירות". בהמשך, ציין בית המשפט המחוזי, כי "המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם הנאמר בתסקיר שירות המבחן", לפיו המבקש מכחיש את האירועים המיוחסים לו בכתב האישום ורואה עצמו קורבן להגשת תלונת שווא נגדו במטרה. עוד הזכיר בית המשפט המחוזי את שנאמר בגוף התסקיר, כי המבקש אינו בשל להשתלב בהליך טיפולי, וכי ענישה קונקרטית עשויה לסייע למבקש להפנים את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם. לאחר ששקל את מכלול השיקולים הצריכים לעניין, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להקל בעונשו של המבקש, באופן שהוא ירצה את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות. לאור זאת, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור והותיר את גזר דינו של בית משפט השלום על כנו.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשת רשות הערעור שלפניי, משיג המבקש על חומרת העונש שהושת עליו. המבקש מכיר בכך שבקשתו אינה מעוררת שאלה משפטיות רחבה, אך טוען כי יש להיעתר לבקשה, בשל פער משמעותי, כהגדרתו, בין חומרת העבירה בה הורשע לעונש שנגזר עליו, וכן מטעמים אנושיים, בבחינת לפנים משורת הדין. לטענת המבקש, שגה בין המשפט קמא את דחה את ערעורו, ולשיטתו יש מקום להפחית מחומרת העונש בהתאם להמלצת שירות המבחן, ולהשית עליו מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות. עוד טוען המבקש, כי חלוף הזמן הרב בין מועד ביצוע העבירות למועד הינתן גזר הדין, בנוסף לעובדה כי המתלוננת עצמה ציינה בפני שירות המבחן כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבור המבקש, כל אלה מצדיקים הקלה בעונשו.

בנוסף, הציג המבקש מספר נסיבות אישיות, בהן מבוקש בית המשפט להתחשב: מצבה הרפואי הקשה של אשת המבקש הנוכחית, שבה המבקש תומך, ומסייע לה בטיפולים הרפואיים הנדרשים; העובדה שהמבקש נשוי ואב ל-4 ילדים קטינים, אשר עובד כמפרנס יחיד למשפחתו; העובדה כי אין לחובת המבקש הרשעות קודמות בתחום עבירות האלימות, ומאז האירועים מושאיתק זה לא נפתחו נגדו תיקים נוספים; ולבסוף, העובדה שהמבקש והמתלוננת התגרשו בשנת 2013, ומאז הגירושין לא התרחשו אירועי אלימות נוספים, כלפי מאן דהוא. לאור האמור, התבקש בית משפט זה לקבל את הבקשה לרשות ערעור, לדון בערעור לגופו, ולהקל בעונשו של המבקש.

דיון והכרעה

7. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או

סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או במקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 1940/16 פולק נ' מדינת ישראל (14.3.2016); רע"פ 8366/15 חמוד נ' מדינת ישראל (10.12.2015)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, כפי שהמבקש מאשר בבקשתו, וכי מדובר בעניינו הפרטי של המבקש, וזאת בלבד. עוד אציין, כי הבקשה שלפניי נסובה, כל כולה, על חומרת העונש, שהשית בית משפט השלום על המבקש, ואשר אושר בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בקשות מסוג זה אינן מצדיקות, ככלל, מתן רשות ערעור, אלא אם מדובר במקרים חריגים, בהם עסקין בסטייה קיצונית מרף הענישה הנוהג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4265/15 דדון נ' מדינת ישראל (22.6.2015)). בענייננו, ניכר כי עונשו של המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. לא זו בלבד, אלא שעיון בבקשת רשות הערעור מעלה כי מדובר באותם נימוקים שנכללו בערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ונדחו לגופם ומשכך, ברי כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו. די בטעמים אלו, כדי לדחות את הבקשה (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)).

8. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף לגופו של עניין. בבואו לגזור את דינו, זקף בית משפט השלום, לזכותו של המבקש, את כל שניתן לקולה. אשר להמלצת שירות המבחן, לשקול כי עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות, אזכיר, כי בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצתו של שירות המבחן, הגם שיש ליתן להמלצה זו את המשקל הראוי (רע"פ 4719/13 צוקרן נ' מדינת ישראל (20.8.2013); בש"פ 7999/12 ג'רבי נ' מדינת ישראל (2.12.2012)). עוד אוסיף, כי נסיבותיו האישיות של המבקש לא נעלמו מעיני, כמו גם מעיני הערכאות הקודמות, אך שוכנעתי כי נסיבות אלה קיבלו משקל נכבד בהחלטותיהן של ערכאות אלה. על יסוד האמור, נחה דעתי, כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן.

9. הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת.

10. בהתאם לאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, מיום 11.12.2016, המבקש יתייצב לריצוי עונשו, ביום 19.4.2017 עד השעה 10:00, בימ"ר הדריס, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון, ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ח' באדר התשע"ז (6.3.2017).

ש ו פ ט